

РЕШЕНИЕ

№ 16231

гр. София, 13.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2170** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. Н.- гражданин на А. срещу Решение №1302/03.02.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Н.- гражданин на А..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването на решението, административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал А. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият изпитва основателен страх от преследване от талибаните и се страхува за живота и здравето си, и изводът относно настоящата ситуация в А. е повърхностен и липсва мотивирано произнасяне относно страната на произход. Искане се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- М. Н. редовно и своевременно призован се явява и с помощта на преводач от език дари- И. З. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат Д., определен от САК за процесуален представител назначен за такъв от страна на съда .

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призван, се представлява от юриконсулт Г., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призвана се представлява от прокурор В., който изразява становище за потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 5386з-1156/23.08.2023 година на Началник сектор „ Миграция – Главен инспектор при ОД на МВР- П. е наложена ПАМ- „Връщане“, която да се изпълни до страна на произход – А. спрямо чужденеца М. Н. – гражданин на А..

На 12.09.2023 година оспорващият депозирал Молба да ДАБ чрез Дирекция“ Миграция“, с която поискал да му бъде предоставена международна закрила.

С Решение за настанявана № 184/19.09.2023 година оспорващият е настанен в РПЦ- С.,кв. „ Военна рампа“.

На 19.09.2023 година е регистрирана молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила на оспорващия, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещите закрила и със Списъка на организациите, които предоставят безплатна правна помощ, попълнил регистрационен лист, в който посочил, че е от А., етническа принадлежност таджик, по религия мюсюлманин сунит, образование- основно , по професия – шофьор, семейно положение – неженен, владее езици дари, пащу и турски.

С Докладна записка от 27.09.2023 година Началник отдел“ Производство за международна закрила“ –[жк]е уведомен с Докладна записка , че оспорващият е напуснал РПЦ-С.,кв., „ Военна рампа“ и е в неизвестност от 27.09.2023 година.

На 02.11.2023 година до Заместник- председател на ДАБ е депозирано предложение от Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, с което е предложено производството за предоставяне на международна закрила на М. Н. да бъде прекратено.

С Решение № 20641/10.12.2023 година- Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ прекратил производството за предоставяне на международна закрила на М. Н..

На 25.10.2024 година оспорващият депозирал Молба до ДАБ, с която поискал да бъде регистриран в РПЦ- С.,[жк]и поискал производството му по подадената молба за международна закрила в РБ да бъде подновено от етап, на който е било прекратено.

На 04.11.2024 година до Председател на ДАБ е депозирана Докладна записка от младши експерт в РПЦ- С., отдел“ ПМЗ“-кв. „Военна рампа“, в която е посочено, че на 25.10.2024 година М. Н. е подал молба, в която моли за възобновяване на производството му и за предоставяне на международна закрила вследствие на осъществен трансфер за обратно приемане от Германия и на основание чл.77,ал.3 от ЗУБ производството се смята за възобновено, когато чужденецът поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено и посочил, че са налице законовите предпоставки за възобновяване на производството по международна закрила на чуждия гражданин.

На 04.11.2024 година с оспорващия е проведено интервю от Интервюиращ орган в присъствието на преводач от език дари – С. Х., в което оспорващият посочил, че няма комуникативни пречки, разбира превода, завършил е 12 клас, семейството му е в Турция, има и двама братя в Германия , подал е молба за закрила тук и в Германия , но там е получил отказ, а от 2016 година живее в Турция ,като в началото на 2016 година напуснал нелегално А., отишъл в И., там стоял една седмица, а след това отишъл в Турция и там бил до 2023 година, живял е в

[населено място], занимавал се с шиваческа дейност, подал е молба за закрила, но е получил отговор, докато семейството му има документи за временно пребиваване там, не е членувал в политическа партия и организация, не е осъждан, не е имал проблеми заради религиозната си принадлежност, напуснал е А. заради проблемите, които е имал баща му с други хора, с които имал вражда, бил е малък, няма много информация, като баща му държал автокъща в Провинция К., по-рано е бил част от местната полиция, и когато тази провинция е паднала, тези хора, с които баща му е имал вражда са му взели имуществото, и сега там в А. са неговите вуйчовци, които са им отнели земите, напуснал е Турция, защото не му дали документи и тъй като е напуснал нелегално А., семейството му е напуснало А. легално с визи, и затова те са получили документи в Турция, а той не, и първият път, когато пристигнал в РБ не знаел, че тук дават документи, били го излъгали, че тук не дават статут и сега има надежда, че ще получи документи и закрила, като иска да остане тук да се развива.

На 27.12.2024 година до Председател на ДАБ към МС на РБ е депозирано Становище от Интервюиращ орган, в което е предложено на оспорващия да бъде отказано предоставянето на международна закрила.

На 03.02.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 1302, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Н.- гражданин на А..

Решението е връчено на оспорващия на дата 12.02.2025 година, а текстът му е преведен на разбираем за него език - дари с помощта на преводач.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните: Оспореното Решение №1302/03.02.2025 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното Решение е издадено от компетентен орган - това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността - Председател на ДАБ към МС. При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 19.09.2023 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС, но поради напускането на РПЦ - „Военна рампа“ с Решение № 20641/10.12.2023 година на Заместник-председател на ДАБ производството по предоставяне на международна закрила е прекратено. След извършен трансфер от Германия и връщането на оспорващия в РБ на 25.10.2024 година оспорващият поиска производството му за предоставяне на международна закрила да бъде възобновено и е възобновено по аргумент от нормата на чл.77, ал.2 от ЗУБ - Производство,

прекратено на някое от основанията по чл. 15, ал. 1, т. 1 - 4, се смята за възобновено, ако чужденецът се яви в рамките на 9 месеца от прекратяването и пожелае молбата му за закрила да бъде разгледана. Производството може да бъде възобновено само веднъж. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "[Чужденец](#)" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, „чужденец, търсещ закрила“ е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 19.09.2023 година представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 22.07.2024 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от език дари, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно; в), „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а, „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и), „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл. 61, ал. 2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език дари и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато

съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване,основани на раса,религия,националност,политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.Статут на бежанец според чл.1 , т. 1,буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице,,статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно,че същият е напуснал родината си А. през 2016 година нелегално, преминал в И., а оттам в Турция,където е живял от 2016 година до 2023 година, като изложените от него причини за напускане на А. са от личен и семеен характер- баща му имал проблеми с вуйчовците му, които заграбили земите му, като семейството му живее в Турция от 2016 година

Обосновано административният орган е приел, че молбата за предоставяне на международна закрила е неоснователна, защото търсещият закрила не е обосновал наличието на факти, които обуславят предоставянето на международна закрила, тъй като не е бил подложен на преследване, не е бил арестуван, съден или осъждан,не е имал проблеми с властите заради етническата си или религиозна принадлежност, не му е оказвано насилие, не изложил никакви твърдения относно осъществено срещу него преследване или страх от преследване, а изложените от него мотиви за напускането на А. заради проблеми, които е имал баща му с вуйчовците му, които са заграбили земите им не могат да се определят като акт на преследване, тъй като това е проблеми от личен и семеен характер.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата,„бежанец“е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна,а„статут на бежанец“е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец,както и да определят съдържанието на международната закрила,доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II,озаглавена,„Оценяване на молбите за международна закрила“,определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено

на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи: „Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“ Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция-трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми-физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и изложената бежанска история цели да установи преследване, което е само и единствено на защитната теза на оспорващия и историята е твърде противоречива.

От бежанската история на оспорващия не може да се установи, че е напуснал А. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновавано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не

са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напускал родината си легално с виза за И., след това е бил в Турция и е дошъл в РБ нелегално, преминал е нелегално РБ и след залавянето му и връщането му в РБ подал молба за закрила, след като вече е имал издадена Заповед за връщане в страната му на произход с цел да си осигури по-добър живот, като ако той е искал предоставяне на международна закрила, породена от страх от преследване, то още при влизането си в РБ е щял да подаде молба за закрила, а не след като му е издадена Заповед за връщане и след като е заловен и е върнат в РБ.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал А. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия А. от 04.11.2024 година и от 07.03.2025 година на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ е видно, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. и това създава относителна липса на въоръжен конфликт и талибанският режим поддържа вътрешна сигурност, макар и с помощта на репресивни мерки и управлява икономиката си, макар и на ниско равновесно ниво.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото. Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни и посочените от него причини

да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот .

Обосновано административният орган е изследвал ситуацията в трета страна, в която оспорващият е пребивавал от 2016 година в продължение на 7 години– Турция, като Турция представлява „трета сигурна държава“. Съгласно легалната дефиниция, дадена в §1, т.9 от ДР на ЗУБ, „трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Жалбоподателят е пребивавал необезпокоявано 7 години на територията на Турция легално. Лично посочва в проведените интервюта, че в Турция не е бил преследван и не сочи данни да са налице опасения за живота или свободата му поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. По собствено желание е напуснал Турция и не е бил принуждаван да се завърне в С.. От представените справки за Турция се установява, че Законът за чужденците и международната закрила и Регламентът за временна закрила предоставят силна правна рамка за легален престой и достъп до права и услуги за лица, нуждаещи се от международна закрила, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, след регистрация пред съответните органи. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН.

Турция се явява трета сигурна страна за жалбоподателя и с оглед разясненията дадени от ВКБООН в Правните съображения относно връщането на лица, търсещи международна закрила от Гърция в Турция, публикувани на сайта на ВКБООН, във връзка с понятията сигурна трета страна и първа страна на убежище съгласно Сътрудничеството между ЕС и Турция в контекста на мерките за миграционната криза. В случая понятието е приложено след направена индивидуална преценка на случая на С. Р. Алсабия, който шест години е пребивавал и живял легално в страната и е напуснал по икономически причини, в търсене на по-добър живот. Налице е изискващата се връзка между кандидата и третата страна – Турция, въз основа на която връщането в тази страна ще бъде основателно. В случая не се касае за транзитно преминаване през Турция, а е налице „смислена“ връзка между жалбоподателя и Турция. Решението на зам.-председателя на ДАБ е взето след проведено лично интервю и задълбочено изследване на личното положение на кандидата в тази трета страна.

В тази връзка доводът, че по делото не е било доказано, че държавата Турция представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на ЗУБ не се споделя от настоящия състав. Административният орган няма задължение да събере всички възможни доказателства по преписката, а да събере достатъчно такива, които да мотивират издаденото волеизявление. От страна на оспорващия не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза. В този смисъл е и Решение № 3508 от 08.04.2021г. по адм.д. № 1331/2021г. на ВАС , както и Решение № 12042 от 25.11.2021г. по адм.д. № 8407/2021г. на ВАС.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход и в Република Турция, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че Турция е трета сигурна държава, поради което по отношение на оспорващия не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на [чл. 9 от ЗУБ](#), са правилни и

законосъобразни.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за разноси.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на М. Н.- гражданин на А. срещу Решение №1302/03.02.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Н.- гражданин на А..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ. Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: